liko visus turtus ir iškiliavo. O likusieji pradėjo peštis ir kai kurie įrodė žmonės, kad būtų vergais. Tik stipriosios giminės plėšia silpniasniąsias.

Tad tuo ir baigiasi laimingas gyvenimas ir įsigali vergovinė santvarka.

D909

Lizdukos paveikslas B. Truogos poemoje

B. Truoga remdamasis plačiai paplitusia legenda apie Vilniaus įkūrimą, ypač kūrybingai savo poemoje vaizduoja Lizdeiką. Nėtmenamais laikais, ouba pačio žodžiais tariant, „nežinios tamsiais laikais" jį atnešė į Vilniaus apylinkes erelis. Ąžuolo viršūnėje šis paukštis sušuko lizdą – „iš paparčių, iš dygių, iš svaiginančių gėlių.... Ten jį augino. Ši gandę žmonės spėliojo: „Ar rūstylę, ar maitą kaip keistai dievai žadėjo.

Taigi Lizdeika, ant žmonių, - dievų pasiųstasis, dievų ženklas. Toliau B. Truoga vaizdingai aiškina dievišką jį, stebuklingą Lizdeikos kilmę. Jis - lyg ir erelio sūnus, erelio kūrinys. Šis paukštis savo augintinui kūpavimą gavo kažkur melsvuose kalnuose, iš „auksinių debesų". Jutimas perimtas iš „žvaigždžių žydrians dvelkimo," klausau - iš žvaigždžių ....., uosto - iš gėlių, o regėjimas arba, kaip sako poetas „šviesybė jo akių" - iš saulėtekių. Ypač autorius pabrėžia vieną Lizdeikos prigimties savybę - išsižinę, apibrėdinant dainas ją kaip „.....". Motulės rūpestelis, nasrančių ašaros - štai kas iš kur paveldėta išsižinė! Vadinasi galima įsivaizduoti, kad Lizdeika yra ne tik dievišką, gamtišką, bet ir žmonių pasaulio kūrinys. Tokio dvilypės prigimties Lizdeikai kaip ~~ir~~ žmogui tarsi sutelkė, palikęs bijoną gilias pažinti ir net valdyti gamtos pasaulį. Poetas teigia „.....".

B. Truoga konkrečiai plėšia ir žemiškąjį Lizdeikos gyvenimą. Vaizduojamu laiku-

legendos) laiku Lizdeika buvo jau labai senas – toks senas, kad „Niekas ir gyvųjų Žmogatmenė, kada buvo jaunas Lizdeika“, Žili plaukai kirto įspūdį, tarsi jis būtų „su baltu vainiku“ Lizdeika – žynys, tad gerbino dievus, „ugnį šventąją kūreno. Gyveno gamtos prieglobstyje, visiškai davė į savo ir savo gimtavietę ąžuolo viršūnėje lyg koks „barzdotas paukštis“ su paukščiais bei žvėrimis ir bendraudavo, sukvietęs juos tosios vamzdžio melodija. Toji melodija, daina skiedė linkmybę, tiesą, meilę, kurią nuo seno gyvas prasiplis.

„Meilės ir tiesos skelbėjas“, – tokiais žodžiais apibūdino B. Sruoga Lizdeikų, taip lyg ir apibendrindamas šį poetinį paveikslą.

ND sudaryti 5 dalių įvykių planą kuris apimtų visus įvykius nuo pradžios iki pabaigos.

Pilėnų žūtis

1. Kryžiuočiai šturmu
2. Lietuviai ninorė mirti nuo vokiečių kardo.
3. Lietuvių kaikai, moterys ir vaikai žūsta nuo savo kardo.
4. Išlaisvinamas vartas
5. Vokiečiai nesitikėtokios pergalės

Ištaiškinę. Prie jos buvo ypač vėsu, aštrus ir šaltas. Apkrantės žvigždas skaudžiai badė kojas. Berniukas stypčiojo ir gandras. Tiesą sakant, jis vos spėjo eiti paskui senelį. Trupučiu gėdijos, kad toks nevikrus, kad gūžiasi nuo ankstyvo ryto vėsos, ir senelis, jei panorėtų, galėtų iš jo skaniai pasijuokti. Tačiau senelis, nieko nesakydamas, skubėjo į priekį, lydimas žūros upės, tekančios šalimais, murmėjo. Geležinių stūbelių siūlai sipainiojo į plaukus, upės dūbrėnų – pliaukšt paplaukšt – pasėkavo ir vėl krisdavo į gelmės tamsias žuvys. Vėna